

المختصر في صفة العمرة وأحكامها
(الجمعية)

Рисолаи кӯтоҳ дар баёни
сифат ва аҳкоми умра

Рисолаи кӯтоҳ дар баёни сифат ва аҳкоми умра

Ҳамду ситоиш Парвардигори ҷаҳониёнро ва дурудуд салом бар Паёмбари мо Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ва бар тамоми хонадон ва асҳобаш.

Аммо баъд:

Ин рисолаи кӯтоҳест дар бораи сифати умра, аҳком ва одоби он. Дар ин рисола кӯшиш намудем, то аксари он чиро, ки умракунанда ба он ниёз дорад, баён созем.

Ва аз Худованд мехоҷем, ки онро холисона барои ризои Хеш бигардонад ва тамоми мусалмононро аз он баҳрааманд гардонад.

Кумитаи илмии Ҷамъияти хидматрасонӣ ба муҳтавои исломӣ бо забонҳои гуногун

Пешгуфтор

Якум: Шартҳои қабули ибодат

Ибодат дар назди Аллоҳ Таъоло танҳо бо ду шарт қабул мегардад:

Ихлос; чунин аст, ки бояд бо он ризои Аллоҳ ва сарои охират қасд карда шавад. Аллоҳ Таъоло мефармояд:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ﴾

(Ва эшон фармон наёфтанд, ҷуз ин ки Аллоҳро бипарастанд, дар ҳоле ки дини худро барои ӯ холис гардонанд [ва аз ширку

бутпарастӣ] ба тавҳид рӯ оваранд). (1)¹ (Сураи Байина, ояти 5).

Ва Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) мефармояд:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَّا نَوَى».

"Ҳамоно амалҳо ба ниятҳо вобастаанд ва барои ҳар шахс он чизест, ки ният кардааст." (2)²

Пайравӣ аз Паёмбар дар он бо қавлу амал. Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуданд:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ فِيهِ فَهُوَ رَدٌّ»

"Ҳар ки ба ин кори мо (шариати исломӣ) чизи наवे дохил кунад, ки аз он нест, он амр мардуд аст." ³ Дар ривояти дигар чунин омадааст:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ».

"Ҳар касе дар дини мо амалеро эҷод кунад, ки бар он амри мо нест, пас он амал мардуд аст" ⁴

Дуввум: Ҳукми омӯхтани сифати умра ва аҳкоми он

Касе, ки мехоҳад Аллоҳ Таъолоро бо ибодате бипарастад, бояд равиши Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам)-ро дар он биёмӯзад, то амали

¹ Яъне: ба Ё ва ибодати Ё рӯй оварда, аз ғайри Ё рӯйгардон бошанд. Тафсири Саъдӣ (саҳ. 538)

² Ривояти Бухорӣ, рақами (1), Муслим, рақами (1907).

³ Ривояти Бухорӣ, рақами (2697), Муслим, рақами (1718).

⁴ Ривояти Муслим, рақами (1718).

ӯ мувофиқи Суннат бошад. Ва Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) мардумро ба пайравӣ аз худ ва ҳидоят ёфтан ба равиши хеш ташвиқ мекарданд; чунончи, аз Молик ибни Ҳувайрис (разияллоҳу анҳу) ривоят аст, ки гуфт: Расули Аллоҳ (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуданд:

«صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي» [5].

"Намоз бихонед, ҳамчуноне, ки маро дидед намоз меҳонам (Мисли ман намоз хонед)." (5)¹

Ва аз Ҷобир (разияллоҳу анҳу) ривоят аст, ки:
«رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَرْمِي عَلَى رَأْسِهِ يَوْمَ النَّحْرِ وَيَقُولُ: لِتَأْخُذُوا مِنَّا سِكِّكُمْ، فَإِنِّي لَا أَدْرِي لَعَلِّي لَا أَحُجُّ بَعْدَ حَجَّتِي هَذِهِ».

"Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам)-ро дидам, ки рӯзи наҳр савори маркабашон санг мезаданд ва мефармуданд: Маносики худро (аз ман) биёмӯсед, зеро ман намедонам, шояд баъд аз ин ҳаҷам дигар ҳаҷ накунам."²

Сеюм: Фазилати умра

Умра ду фазилат дорад: ом ва хос.

Фазилати ом:

Аз Абуҳурайра (разияллоҳу анҳу) ривоят аст, ки Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуд:

¹ Ривояти Бухорӣ, рақами (6008).

² Ривояти Муслим, рақами (1297).

«الْعُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُمَا، وَالْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ».

“Умра то умра маҳвкунанда аст, барои он чи ки дар миёни онҳост (аз гуноҳ) ва ҳаҷчи мақбул мукофоте ҷуз биҳишт надорад.”¹

Аз Абдуллоҳ ибни Масъуд (разияллоҳу анху) ривоят аст, ки Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуданд:

«تَابِعُوا بَيْنَ الْحَجِّ وَالْعُمْرَةِ، فَإِنَّهُمَا يَنْفِيَانِ الْفَقْرَ وَالذُّنُوبَ كَمَا يَنْفِي الْكَبِيرُ حَبْتَ الْحَدِيدِ وَالذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ، وَلَيْسَ لِلْحَجِّ الْمَبْرُورِ ثَوَابٌ إِلَّا الْجَنَّةُ».

"Ҳаҷ ва умраро пай дар пай ба ҷо оваред, зеро онҳо фақр ва гуноҳхоро аз байн мебаранд, ҳамонгуна, ки кураи оҳангарӣ² олудагиро аз оҳан, тилло ва нуқра мезудояд. Барои ҳаҷчи мабрур (пазируфта шуда) подоше ҷуз биҳишт нест."³

Аммо фазилати хос дар Рамазон аст: Аз Ибни Аббос (разияллоҳу анхумо) ривоят аст, ки Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуданд:

«عُمْرَةٌ فِي رَمَضَانَ تَقْضِي حَجَّةً مَعِيَ».

"(Савоби) умра дар Рамазон бо ҳаҷче, ки ҳамроҳи ман анҷом дода шавад, баробарӣ мекунад."⁴

¹ Ривояти Бухорӣ, рақами (1773), Муслим, рақами (1349).

² Мавзеи оташи оҳангар ва заргар. Ат-Тамҳиди Ибни Абдулбар (15/102).

³ Ривояти Тирмизӣ, рақами (810) ва Насой, рақами (2631).

⁴ Ривояти Бухорӣ, рақами (1863), Муслим, рақами (1256).

Сифати умра

Якум: Аҳкоми маконҳое, ки барои нияти эҳром муаян шудаанд:

Миқотҳо: Инҳо маконҳое ҳастанд, ки Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) муайян кардааст, то ҳар касе меҳода ҳаҷ ё умра анҷом диҳад, аз онҳо эҳром бандад.

Пас ҳар касе, ки аз яке аз онҳо мегузарад ва ҳаҷ ё умра карданӣ бошад, бар ӯ воҷиб аст, ки аз онҳо эҳром бандад ва барояш бидуни эҳром аз он гузаштан ҷоиз нест.

Ҳар касе, ки аз ин миқотҳо ба Макка наздиктар бошад, миқоти ӯ маконаш мебошад (ҷои истиқоматаш) ва барои ҳаҷ ва умра аз онҳо эҳром мебандад.

Аммо аҳли Макка ва касоне, ки нияти аз онҳо эҳром бастанро доранд: барои ҳаҷ аз Макка эҳром мебанданд. Аммо барои умра онҳо ба ҳил баромада, аз онҳо эҳром мебанданд, монанди Танъим ва амсоли он.

Ва касоне, ки дар ҳавопаймо ҳастанд: бояд ҳангоме ки баробари миқот расанд, эҳром бибанданд. Пас, пеш аз расидан ба баробари миқот омодагӣ бинанд ва либосҳои эҳромро бипӯшанд ва ҳангоме ки баробари он расиданд, дарҳол нияти эҳром кунанд. Ва ба таъхир андохтани эҳром то фуруд омадани ҳавопаймо ба фурудгоҳ ҷоиз нест ва метавонанд эҳтиёт

намуда, аз бими гузаштани макони талбия ба сабаби суръати ҳавопаймо, пеш аз расидан ба баробари миқот талбия гӯянд.

Дувум: Сифати эҳром ва аҳкоми он:

Амалҳое, ки барои касе, ки нияти эҳром дорад, машруъ аст:

1. Ғусл кардан, ки он дар ҳаққи мардон ва занон, ҳатто занони ҳайз ва нифосдида суннати муаккада аст.

2. Хушбӯӣ задан ба сар ва ришаш бо хушбӯӣтарин чизе, ки меёбад, аз қабили атри уд ё ғайри он ва боқӣ мондани он баъди эҳром ишколе надорад. Аммо зан, барояш хушбӯӣ задан бо чизе, ки бӯӣ дорад, ҷоиз нест, то ба машоми мардони бегона нарасад.

3. Пӯшидани либоси эҳром, ки он эзор ва ридо аст ва суннат аст, ки онҳо сафеду тоза ё нав бошанд. Ва зан метавонад бо ҳар либосе, ки бихоҳад, эҳром бандад, ба шарте ки бо зинат худнамоӣ накунад, вале набояд ниқоб ва дастпӯш пӯшад ва рӯй ва дастонашро бо чизи дигар мепӯшонад.

4. Эҳром бастан баъд аз намоз суннат аст, хоҳ фарз бошад ё нафл.

Баъд аз эҳром инро мегӯянд: "Лаббайкаллоҳумма умратан" ва агар аз номи дигаре умра ба ҷо оварад, чунин мегӯянд:

"Лаббайкаллоҳумма умратан ъан фулон (номашро мегирад)".

Ва агар шахсе, ки меҳоҳад эҳром бандад, аз монеае битарсад, ки ўро аз ба анҷом расонидани маносики худ бозмедорад, пас барои ў сазовор аст, ки ҳангоми эҳром бастан шарт гузошта, бигўяд: "Лаббайкаллоҳумма умратан, ва агар монеае маро боз дорад, пас макони аз эҳром баромадани ман ҳамон ҷоест, ки маро боздоштӣ." Пас ҳар гоҳ шарт гузорад ва барояш чизе пеш ояд, ки ўро аз ба анҷом расонидани маносикаш боздорад, ў аз эҳром мебарояд ва чизе бар ўҳдаи ў нест.

Сипас бисёр талбия мегўяд: (Лаббайкаллоҳумма лаббайк, лаббайка ло шарика лака лаббайк, инналҳамда ванниъмата лака валмулк, ло шарика лака)¹. Мард садои худро бо гуфтани он баланд мекунад ва зан низ

¹ Маънои ин сухани инсон: (Лаббайка) яъне, иҷобати Ту эй Парвардигор, бори дигар пас аз бори дигар ва маънои он: иҷобат кардани инсон Парвардигори худро ва устувор мондани ў бар тоати Ёст. "Иннал ҳамда ван-ниъмата лака вал-мулк", Ҳамд: васф кардани ситоишшаванда ба камол ҳамоҳў бо муҳаббат ва бузургдошт аст ва чун такрор шавад, сано мегардад. Ва неъмат: он чизест, ки Худованд ба бандагонаш фазлу эҳсон мекунад, аз қабил ба даст омадани матлуб ва дур шудани макруҳ. Ва маънои (Вал-мулк) ин аст, ки мулк аз онӣ Туст, пас Худованди Таборак ва Таъоло танҳо Худ Молик аст. Аммо маънои (Ло шарика лака) яъне, ҳеҷ касе дар он ҷо ки ба Худованд (Азза ва Ҷалла) аз сифатҳои комилаш ихтисос дорад, бо Ту шарик намешавад, аз ҷумла дар яғонагии Ё дар мулк, офариниш, тадбир ва Улуҳият. Маҷмуъул фатово ва расоили Усаймин (22/ 96) бо ихтисор.

ҳамчунин; модоме ки дар ҳузури мардони номаҳрам набошад. Ва барои муҳрим сазовор аст, ки талбияро бисёр бигӯяд, хусусан ҳангоми тағйир ёфтани ҳолатҳо ва замонҳо, монанди боло рафтан ба баландӣ, ё поён фаромадан ба пастӣ, ё фаро расидани шаб ё рӯз.

Талбия дар умра аз эҳром то оғози тавоф машруъ аст.

Бар муҳрим воҷиб аст, ки аз даст задан ба чизе аз мамнуоти эҳром эҳтиёт кунад, то он ки аз эҳроми худ хорич шавад.

Сеюм: Сифати тавоф

Ҳангоме ки шахси муҳрим вориди Масҷидулҳаром шуд, суннат аст, ки пои рости худро пеш гузорад ва дуои ворид шудан ба масҷидро бигӯяд. Саҳеҳтарин дуое, ки дар ин бора ворид шудааст, ин аст, ки бигӯяд: "Бор илоҳо, дарҳои раҳмати худро барои ман боз кун." Ва метавонад ин дуоро ҳангоми ворид шудан ба ҳар масҷиде бигӯяд ва он хоси Масҷидулҳаром нест.

Пас, агар бихоҳад ба тавоф шуруъ намояд, талбияро қатъ мекунад ва "изтибоъ" менамояд. Ва сифати "изтибоъ" ин аст, ки миёнаи ридои худро аз зери бағали рости худ гузаронида, ду тарафи онро бар китфи чапаш мегузорад. Баъд аз фориғ шудан аз тавоф, ридои худро ба ҳолати

пеш аз тавоф бармегардонад, зеро маҳалли "изтибоъ" танҳо тавоф аст.

Сипас ба тарафи Ҳаҷаруласвад меравад, онро бо дасти росташ ламс мекунад ва мебӯсад. Агар бӯсидани он муяссар нашуд, онро бо дасташ ламс мекунад ва дасташро мебӯсад. Агар бо дасташ низ ламс карда натавонист, онро бо чизе, ки ҳамроҳ дорад, ба монанди асо ва ғайра, ламс мекунад ва онро мебӯсад. Агар ин ҳам муяссар набошад, рӯ ба Ҳаҷаруласвад мекунад ва бо дасташ ба тарафи он ишора мекунад ва дасташро намебӯсад. Ва беҳтар ин аст, ки фишор наёрад, то мардумро озор надихад ва худ низ озор набинад.

Ҳангоми ламс кардани Ҳаҷаруласвад ё ишора кардан ба тарафи он мегӯяд: "Аллоҳу акбар".

Сипас ба тарафи рост меравад ва Каъбаро дар тарафи чапи худ қарор медиҳад. Вақте ба Рукни ямонӣ расид, онро бидуни бӯсидан ламс мекунад. Агар муяссар набошад, барои он музоҳамат намекунад ва ба тарафи он ишора намекунад.

Ва байни Рукни ямонӣ ва Ҳаҷаруласвад мегӯяд: (Парвардигоро, ба мо дар дунё некӣ [рӯзӣ, саломатӣ, дониш ва имон] ато кун ва дар охират [низ] некӣ [ато фармо] ва моро аз азоби оташ ниғаҳ дор).

Ҳар боре, ки аз назди Ҳаҷаруласвад мегузарад, бо дасташ ба тарафи он ишора мекунад ва "Аллоҳу акбар" мегӯяд.

Ва дар боқимондаи тавофаш ҳар он чи аз зикру дуо ва хондани Қуръон бихоҳад, мегӯяд.

Суннат ин аст, ки фақат дар се давраи аввал бо шеваи "рамл" роҳ равад. "Рамл", яъне бо суръат ва қадамҳои кӯтоҳ роҳ рафтан аст. Аммо дар чаҳор давраи боқимонда "рамл" нест, балки чун одати худ роҳ меравад.

Пас ҳангоме ки тавофи Каъбаро ба охир расонд, ба сӯи мақоми Иброҳим пеш меравад ва инро меҳонад:

﴿...وَاتَّخِذُوا مِنْ مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى﴾

(...ва [муқаррар кардем, ки] мақоми Иброҳимро намозгоҳе барои хеш интихоб кунед...) (Сураи Бақара, ояти 125). Сипас, агар имконият бошад, ду рақъат намоз пушти он меҳонад. Агар имконият нашуд, он ду рақъатро дар ҳар ҷои масҷид бихонад, дуруст аст. Дар рақъати аввал баъд аз сураи Фотиҳа сураи "Кофирун"-ро меҳонад:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ﴾

([Эй Паёмбар] Бигӯ: «Эй кофирон!)) (Сураи Кофирун, ояти 1). Ва дар рақъати дувум баъд аз сураи Фотиҳа сураи "Ихлос"-ро меҳонад:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾

[Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ў Аллоҳ Таъоло яктост.») (Сураи Ихлос, ояти 1).

Чаҳорум: Тарзи дуруст ба чо овардани саъй

Ҳангоме ки тавофи Каъба ва ду рақъат намози онро ба охир расонд, ба тарафи Масъо меравад ва ҳангоме ки ба Сафо наздик шуд, инро меҳонад:

{إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...}

("Сафо" ва "Марва" аз нишонаҳои [зоҳири шариати] Аллоҳ Таъоло аст...) (Сураи Бақара, ояти 158). Баъд аз он мегӯяд:

«أَبْدَأُ بِمَا بَدَأَ اللَّهُ بِهِ».

«Оғоз мекунам бо он чизе, ки Аллоҳ бо он оғоз кардааст.»¹

Сипас бар болои Сафо мебарояд, то Каъба ё самти онро бубинад, пас рӯ ба он истода, Худовандро ба ягонагӣ ёд карда, такбир мегӯяд ва ин дуоро меҳонад:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أَنْجَزَ وَعْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَهَرَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ»، ثُمَّ دَعَا بَيْنَ ذَلِكَ. قَالَ مِثْلَ هَذَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ.

"Ло илоҳа илла-ллоҳу ваҳдаҳу ло шарика лаҳу, лаҳул-мулку ва лаҳул-ҳамд ва ҳува ъало кулли шайъин қадир, ло илоҳа илла-ллоҳу ваҳдаҳу, анҷаза ваъдаҳу ва насара ъабдаҳу ва ҳазамал-

¹ Ривояти Муслим, рақами (1218).

аҳзоба ваҳдаҳу." Сипас дар байни он дуо мекунад. Ҳамингуна се бор мегӯяд."

Баъд аз он аз Сафо мефарояд ва пиёда ба сӯи Марва меравад, пас чун ба аломати сабз расад, бо суръати бештар роҳ мегардад ва чун ба аломати сабзи дувум расад, чун одати худ роҳ меравад ва бо суръат рафтан барои занон машруъ нест.

Пас чун ба Марва расид, барояш машруъ аст, ки он чиро дар Сафо карда буд, анҷом диҳад (банди рақами 2).

Баъд аз он аз Марва мефарояд ва пиёда ба сӯи Сафо меравад, пас ҳангоме ки ба аломати сабз мерасад, бо шитоби зиёд роҳ меравад ва ҳангоме ки ба аломати сабзи дувум мерасад, ба таври муқаррарӣ роҳ меравад.

Ва ҳамин тавр, то ин ки ҳафт даврро пурра кунад. Рафтани аз Сафо ба Марва як давр ва баргаштани аз Марва ба Сафо як даври дигар ҳисоб мешавад.

Дар вақти саъй ҳар он чи аз зикру дуо ва қироат бихоҳад, мегӯяд.

Панҷум: Тарзи тарошидан ва кӯтоҳ кардани мӯйи сар:

Пас аз анҷоми тавоф ва саъй, бар муътамир, агар мард бошад, воҷиб аст, ки мӯйи сари худро битарошад ё кӯтоҳ кунад. Ва суннат ин аст, ки

тарошидан ё кӯтоҳ кардан тамоми мӯйи сарро фаро гирад.

Ва тарошидани сар аз кӯтоҳ кардани мӯй беҳтар аст, магар ин ки вақти ҳаҷ наздик бошад, ба тавре ки барои сабзидани мӯйи сар фурсат набошад; пас беҳтар он аст, ки ба кӯтоҳ кардани мӯй иктифо шавад.

Ва аммо зан, аз нӯги мӯйи худ ба андозаи сари ангушт кӯтоҳ мекунад.

Мамнуоти эҳром

Мамнуоти эҳром инҳоянд:

1. Тарошидан, кӯтоҳ кардан, ё кандани мӯй аз ҳар ҷои бадан.

2. Кӯтоҳ кардани ҳама ё баъзе аз нохунҳои ҳарду по ё ҳарду даст.

3. Пӯшонидани сар бо чизе, ки ба он часпида бошад, монанди: тоқӣ, сарпӯш, салла ва гузоштани ридо бар сар, ё гузоштани дастмол, ё кӯрпа, ё картон ва ё ғайри инҳо аз чизҳое, ки мақсад аз он пӯшонидан аст. Ва ин хос барои мардон аст, на занон.

4. Пӯшидани либоси маъмулӣ, ки ба андозаи бадан дӯхта шудааст; бо шакли маъмулиаш, мисли либоси дӯхташуда: эзор, курта, чӯроб ва дастпӯшак. Ва ин хоси мардон аст, на занон, зеро занон танҳо аз инҳо манъ шудаанд:

А. Пӯшидани ниқоб ё бурқаъ ва ё рӯйбанди монанд ба ниқоб. Вале пӯшонидани рӯй дар

назди мардони бегона бо чодари маъмули барои рӯй бар ӯ воҷиб аст; ҳатто агар чодар ба рӯяш бирасад. Ва гузоштани пешонабанд – ё монанди он – бар сараш ба мақсади нарасидани чодар ба рӯй машруъ нест; зеро далеле бар машруъияти он вуҷуд надорад.

Б. Пӯшидани дастпӯшак дар дастҳояш ва пӯшонидани дастҳояш дар назди мардони бегона бо гузоштани онҳо дар дохили чодараш бар ӯ воҷиб аст.

5. Ҳушбӯйӣ кардан дар бадан ё либоси эҳром.

6. Куштани ҳайвони ваҳшии саҳроӣ ё шикори он, агарчи онро накушад.

7. Хостгорӣ кардан барои ҳуди муҳрим ё барои дигар кас.

8. Ақди никоҳ.

9. Наздикӣ бидуни духул, мисли бӯсидан ва ламс кардан бо шаҳват.

10. Ҳамбистар шудан ва он алоқаи ҷинсӣ дар фарҷ аст.

Ҳулосаи аъмоли умра:

1. Ғусл кардан.

2. Ҳушбӯйӣ.

3. Пӯшидани либоси эҳром.

4. Эҳром, ки он нияти ворид шудан ба маносики ибодат аст.

5. Талбия гуфтан.

6. Тавофи Каъба.

7. Ду ракаъат намоз хондан пушти Мақом.
8. Саъй байни Сафо ва Марва.
9. Тарошидан ё кӯтоҳ кардани мӯйи сар. Боз Аллоҳ донотар аст; салому дуруди Аллоҳ бар Паёмбарамон Муҳаммад бод.

Фехраст

Рисолаи кӯтоҳ дар баёни сифат ва аҳкоми умра	2
Пешгуфтор.....	2
Якум: Шартҳои қабули ибодат	2
Дуввум: Ҳукми омӯхтани сифати умра ва аҳкоми он	3
Сеюм: Фазилати умра.....	4
Сифати умра	6
Якум: Аҳкоми маконҳое, ки барои нияти эҳром муаян шудаанд:	6
Дувум: Сифати эҳром ва аҳкоми он:	7
Сеюм: Сифати тавоф	9
Чаҳорум: Тарзи дуруст ба ҷо овардани саъй	12
Панҷум: Тарзи тарошидан ва кӯтоҳ кардани мӯйи сар:.	13
Мамнуоти эҳром.....	14
Хулосаи аъмоли умра:.....	15